

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 250/2011-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. V. K. a Ing. H. K., obaja K., ktorou namietali porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov a v ich prítomnosti a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie princípu rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaniach vedených pod sp. zn. 31 Cbi/37/2009, sp. zn. 32 Cbi/6/2009, sp. zn. 26 Cbi/16/2009, sp. zn. 31 Cbi/36/2009, sp. zn. 30 Cbi/38/2009, sp. zn. 31 Cbi/38/2009, sp. zn. 30 Cbi/37/2009, sp. zn. 26 Cbi/17/2009, sp. zn. 30 Cbi/36/2009, sp. zn. 32 Cbi/8/2009, sp. zn. 30 Cbi/39/2009, sp. zn. 31 Cbi/39/2009, sp. zn. 32 Cbi/7/2009, sp. zn. 26 Cbi/18/2009, sp. zn. 32 Cbi/9/2009, sp. zn. 31 Cbi/40/2009, sp. zn. 30 Cbi/40/2009, sp. zn. 26 Cbi/20/2009, sp. zn. 26 Cbi/19/2009, sp. zn. 26 Cbi/22/2009, sp. zn. 26 Cbi/21/2009, sp. zn. 32 Cbi/10/2009, sp. zn. 31 Cbi/41/2009, sp. zn.

30 Cbi/41/2009, sp. zn. 30 Cbi/42/2009, sp. zn. 30 Cbi/44/2009, sp. zn. 31 Cbi/45/2009, sp. zn. 31 Cbi/44/2009, sp. zn. 31 Cbi/43/2009, sp. zn. 26 Cbi/24/2009, sp. zn. 32 Cbi/14/2009, sp. zn. 31 Cbi/42/2009, sp. zn. 30 Cbi/43/2009, sp. zn. 26 Cbi/23/2009, sp. zn. 32 Cbi/13/2009, sp. zn. 32 Cbi/12/2009, sp. zn. 30 Cbi/45/2009, sp. zn. 31 Cbi/46/2009, sp. zn. 30 Cbi/46/2009, sp. zn. 26 Cbi/25/2009, sp. zn. 30 Cbi/47/2009, sp. zn. 26 Cbi/26/2009, sp. zn. 31 Cbi/47/2009, sp. zn. 26 Cbi/27/2009, sp. zn. 31 Cbi/48/2009, sp. zn. 30 Cbi/48/2009, sp. zn. 26 Cbi/28/2009, sp. zn. 26 Cbi/29/2009, sp. zn. 30 Cbi/49/2009, sp. zn. 31 Cbi/49/2009 a sp. zn. 30 Cbi/35/2009 a jeho uzneseniami č. k. 31 Cbi/37/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 32 Cbi/6/2009-44 z 2. februára 2010, č. k. 26 Cbi/16/2009-31 z 18. februára 2010, č. k. 31 Cbi/36/2009-29 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/38/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 31 Cbi/38/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/37/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 26 Cbi/17/2009-13 z 18. februára 2010, č. k. 30 Cbi/36/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 32 Cbi/8/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 30 Cbi/39/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 31 Cbi/39/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 32 Cbi/7/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 26 Cbi/18/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/9/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/40/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/40/2009-32 z 20. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/20/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/19/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/22/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/21/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/10/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/41/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/41/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/42/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/44/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 31 Cbi/45/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/44/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/43/2009-23 z 5. februára 2010, sp. zn. 26 Cbi/24/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/14/2009-12 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/42/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/43/2009-32 z 20. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/23/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/13/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/12/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 30 Cbi/45/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 31 Cbi/46/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/46/2009-32 z 21. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/25/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 30 Cbi/47/2009-32 z 21. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/26/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 31 Cbi/47/2009-23 z 5. februára 2010, sp. zn. 26 Cbi/27/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 31 Cbi/48/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/48/2009-32 z 21. januára 2010, č. k.

26 Cbi/28/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 26 Cbi/29/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 30 Cbi/49/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 31 Cbi/49/2009-23 z 5. februára 2010 a č. k. 30 Cbi/35/2009-29 z 19. januára 2010 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 3 CoKR/13/2010, sp. zn. 3 CoKR/9/2010, sp. zn. 2 CoKR/18/2010, sp. zn. 4 CoKR/13/2010, sp. zn. 3 CoKR/5/2010, sp. zn. 2 CoKR/11/2010, sp. zn. 4 CoKR/4/2010, sp. zn. 2 CoKR/17/2010, sp. zn. 2 CoKR/3/2010, sp. zn. 4 CoKR/8/2010, sp. zn. 3 CoKR/3/2010, sp. zn. 2 CoKR/12/2010, sp. zn. 3 CoKR/8/2010, sp. zn. 2 CoKR/13/2010, sp. zn. 2 CoKR/14/2010, sp. zn. 4 CoKR/2/2010, sp. zn. 4 CoKR/12/2010, sp. zn. 4 CoKR/14/2010, sp. zn. 4 CoKR/3/2010, sp. zn. 3 CoKR/4/2010, sp. zn. 3 CoKR/10/2010, sp. zn. 3 CoKR/16/2010, sp. zn. 3 CoKR/17/2010, sp. zn. 3 CoKR/15/2010, sp. zn. 4 CoKR/10/2010, sp. zn. 4 CoKR/15/2010, sp. zn. 2 CoKR/4/2010, sp. zn. 4 CoKR/11/2010, sp. zn. 3 CoKR/12/2010, sp. zn. 2 CoKR/7/2010, sp. zn. 4 CoKR/16/2010, sp. zn. 4 CoKR/7/2010, sp. zn. 4 CoKR/6/2010, sp. zn. 4 CoKR/17/2010, sp. zn. 2 CoKR/16/2010, sp. zn. 4 CoKR/5/2010, sp. zn. 3 CoKR/6/2010, sp. zn. 2 CoKR/15/2010 a sp. zn. 2 CoKR/6/2010 a jeho uzneseniami č. k. 3 CoKR/13/2010-31 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/9/2010-52 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/18/2010-39 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/13/2010-38 z 12. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/5/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/11/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/4/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 2 CoKR/17/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/3/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/8/2010-21 z 31. marca 2010, č. k. 3 CoKR/3/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/12/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 3 CoKR/8/2010-21 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/13/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/14/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/2/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/12/2010-22 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/14/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/3/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 3 CoKR/4/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 3 CoKR/10/2010-43 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/16/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/17/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/15/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/10/2010-20 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/15/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/4/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/11/2010-21 z 12. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/12/2010-21 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/7/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/16/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/7/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k.

4 CoKR/6/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/17/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/16/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/5/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 3 CoKR/6/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/15/2010-31 zo 4. mája 2010 a č. k. 2 CoKR/6/2010-36 z 11. februára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K. a Ing. H. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2010 doručená sťažnosť Ing. V. K. (ďalej len „sťažovateľ“) a Ing. H. K., obaja K. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorú doplnili podaniami doručenými ústavnému súdu 17. júna 2010 a 30. júna 2010. Predmetnou sťažnosťou namietali porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o ich osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, porušenie svojho základného práva na verejné prerokovanie ich vecí bez zbytočných prietahov a v ich prítomnosti a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, porušenie princípu rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 31 Cbi/37/2009, sp. zn. 32 Cbi/6/2009, sp. zn. 26 Cbi/16/2009, sp. zn. 31 Cbi/36/2009, sp. zn. 30 Cbi/38/2009, sp. zn. 31 Cbi/38/2009, sp. zn. 30 Cbi/37/2009, sp. zn. 26 Cbi/17/2009, sp. zn.

30 Cbi/36/2009, sp. zn. 32 Cbi/8/2009, sp. zn. 30 Cbi/39/2009, sp. zn. 31 Cbi/39/2009, sp. zn. 32 Cbi/7/2009, sp. zn. 26 Cbi/18/2009, sp. zn. 32 Cbi/9/2009, sp. zn. 31 Cbi/40/2009, sp. zn. 30 Cbi/40/2009, sp. zn. 26 Cbi/20/2009, sp. zn. 26 Cbi/19/2009, sp. zn. 26 Cbi/22/2009, sp. zn. 26 Cbi/21/2009, sp. zn. 32 Cbi/10/2009, sp. zn. 31 Cbi/41/2009, sp. zn. 30 Cbi/41/2009, sp. zn. 30 Cbi/42/2009, sp. zn. 30 Cbi/44/2009, sp. zn. 31 Cbi/45/2009, sp. zn. 31 Cbi/44/2009, sp. zn. 31 Cbi/43/2009, sp. zn. 26 Cbi/24/2009, sp. zn. 32 Cbi/14/2009, sp. zn. 31 Cbi/42/2009, sp. zn. 30 Cbi/43/2009, sp. zn. 26 Cbi/23/2009, sp. zn. 32 Cbi/13/2009, sp. zn. 32 Cbi/12/2009, sp. zn. 30 Cbi/45/2009, sp. zn. 31 Cbi/46/2009, sp. zn. 30 Cbi/46/2009, sp. zn. 26 Cbi/25/2009, sp. zn. 30 Cbi/47/2009, sp. zn. 26 Cbi/26/2009, sp. zn. 31 Cbi/47/2009, sp. zn. 26 Cbi/27/2009, sp. zn. 31 Cbi/48/2009, sp. zn. 30 Cbi/48/2009, sp. zn. 26 Cbi/28/2009, sp. zn. 26 Cbi/29/2009, sp. zn. 30 Cbi/49/2009, sp. zn. 31 Cbi/49/2009 a sp. zn. 30 Cbi/35/2009 a jeho uzneseniami č. k. 31 Cbi/37/2009-23 z 5. februára 2010, 32 Cbi/6/2009-44 z 2. februára 2010, č. k. 26 Cbi/16/2009-31 z 18. februára 2010, 31 Cbi/36/2009-29 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/38/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 31 Cbi/38/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/37/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 26 Cbi/17/2009-13 z 18. februára 2010, č. k. 30 Cbi/36/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 32 Cbi/8/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 30 Cbi/39/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 31 Cbi/39/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 32 Cbi/7/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 26 Cbi/18/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/9/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/40/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/40/2009-32 z 20. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/20/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/19/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/22/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/21/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/10/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/41/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/41/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/42/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/44/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 31 Cbi/45/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/44/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/43/2009-23 z 5. februára 2010, sp. zn. 26 Cbi/24/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/14/2009-12 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/42/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/43/2009-32 z 20. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/23/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/13/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/12/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 30 Cbi/45/2009-32 z 21. januára 2010, č. k.

31 Cbi/46/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/46/2009-32 z 21. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/25/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 30 Cbi/47/2009-32 z 21. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/26/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 31 Cbi/47/2009-23 z 5. februára 2010, sp. zn. 26 Cbi/27/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 31 Cbi/48/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/48/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 26 Cbi/28/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 26 Cbi/29/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 30 Cbi/49/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 31 Cbi/49/2009-23 z 5. februára 2010 a č. k. 30 Cbi/35/2009-29 z 19. januára 2010 (ďalej aj „namietané uznesenia okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 3 CoKR/13/2010, sp. zn. 3 CoKR/9/2010, sp. zn. 2 CoKR/18/2010, sp. zn. 4 CoKR/13/2010, sp. zn. 3 CoKR/5/2010, sp. zn. 2 CoKR/11/2010, sp. zn. 4 CoKR/4/2010, sp. zn. 2 CoKR/17/2010, sp. zn. 2 CoKR/3/2010, sp. zn. 4 CoKR/8/2010, sp. zn. 3 CoKR/3/2010, sp. zn. 2 CoKR/12/2010, sp. zn. 3 CoKR/8/2010, sp. zn. 2 CoKR/13/2010, sp. zn. 2 CoKR/14/2010, sp. zn. 4 CoKR/2/2010, sp. zn. 4 CoKR/12/2010, sp. zn. 4 CoKR/14/2010, sp. zn. 4 CoKR/3/2010, sp. zn. 3 CoKR/4/2010, sp. zn. 3 CoKR/10/2010, sp. zn. 3 CoKR/16/2010, sp. zn. 3 CoKR/17/2010, sp. zn. 3 CoKR/15/2010, sp. zn. 4 CoKR/10/2010, sp. zn. 4 CoKR/15/2010, sp. zn. 2 CoKR/4/2010, sp. zn. 4 CoKR/11/2010, sp. zn. 3 CoKR/12/2010, sp. zn. 2 CoKR/7/2010, sp. zn. 4 CoKR/16/2010, sp. zn. 4 CoKR/7/2010, sp. zn. 4 CoKR/6/2010, sp. zn. 4 CoKR/17/2010, sp. zn. 2 CoKR/16/2010, sp. zn. 4 CoKR/5/2010, sp. zn. 3 CoKR/6/2010, sp. zn. 2 CoKR/15/2010 a sp. zn. 2 CoKR/6/2010 a jeho uzneseniami č. k. 3 CoKR/13/2010-31 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/9/2010-52 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/18/2010-39 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/13/2010-38 z 12. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/5/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/11/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/4/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 2 CoKR/17/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/3/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/8/2010-21 z 31. marca 2010, č. k. 3 CoKR/3/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/12/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 3 CoKR/8/2010-21 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/13/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/14/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/2/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/12/2010-22 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/14/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/3/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 3 CoKR/4/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 3 CoKR/10/2010-43 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/16/2010-31

z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/17/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/15/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/10/2010-20 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/15/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/4/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/11/2010-21 z 12. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/12/2010-21 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/7/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/16/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/7/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/6/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/17/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/16/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/5/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 3 CoKR/6/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/15/2010-31 zo 4. mája 2010 a č. k. 2 CoKR/6/2010-36 z 11. februára 2010 (ďalej aj „namietané uznesenia krajského súdu“).

Sťažovatelia v sťažnosti poukázali na to, že okresný súd uznesením č. k. 31 K/13/2009-155 z 10. júla 2009 vyhlásil konkurz na majetok obchodnej spoločnosti F., s. r. o., K. (ďalej len „úpadca“). Sťažovatelia ako veritelia úpadcu prihlásili svoje pohľadávky, správca konkurznej podstaty tieto pohľadávky poprel, preto sťažovatelia podali okresnému súdu žaloby o určenie pravosti týchto pohľadávok. V rámci týchto konaní požiadali sťažovatelia o ustanovenie zástupcu z radov advokátov podľa § 30 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), pričom okresný súd svojimi rozhodnutiami týmto žiadosťami nevyhovel. Krajský súd na základe odvolaní sťažovateľov rozhodnutia okresného súdu potvrdil svojimi rozhodnutiami ako vecne správne.

Sťažovatelia sa domnievajú, že všeobecné súdy porušili ich základné právo podľa čl. 19 ods. 3 ústavy z dôvodu, že sa najprv nezaoberali tým, či je ustanovenie právneho zástupcu potrebné na ochranu ich záujmov, ale priamo ich vyzvali, aby preukázali svoje osobné, majetkové a zárobné pomery. Následne, po zhromaždení určitých údajov o nich dospel okresný súd vo svojich rozhodnutiach k záveru, že ustanovenie právneho zástupcu podľa § 30 OSP nie je potrebné na ochranu ich záujmov. Podľa sťažovateľov tento postup okresného súdu viedol k nedôvodnému a neoprávnenému zisťovaniu ich majetkových pomerov.

V konaní všeobecných súdov došlo podľa sťažovateľov k neodôvodneným priet'ahom v konaní, pretože vo všetkých konaniach okresný súd skúmal ich majetkové pomery „*po dobu 80 a viac dní*“.

Podľa sťažovateľov všeobecné súdy nerešpektovali znenie § 30 OSP, čím podľa sťažovateľov mali porušiť ich základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a princíp rovnosti účastníkov konania. Sťažovatelia vyslovili svoj právny názor, podľa ktorého text v § 30 OSP „*ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov*“ predpokladá takú situáciu „*kedy môže súd dospieť k spravodlivému rozhodnutiu veci aj bez úkonu účastníka, prípadne s jeho iba formálnym úkonom...*“. Podľa sťažovateľov v ich právnej veci nejde o takúto situáciu, pretože „*sa budú musieť zúčastniť pojednávani, v rámci konaní dokazovať a dôvodiť, to všetko za situácie, že sami nemajú právnické vzdelanie.*

Z § 30 Zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii vyplýva, že ak svoj zažalovaný nárok neobhája, sú vystavení riziku zaplatenia pokuty vo výške, dôsledky ktorej môžu byť nielen obrazne likvidačné, ale doslova tragické. ... Pri rozhodovaní o takejto pokute budú musieť súdu prípadne preukázať, že pri prihlasovaní a žalovaní svojich pohľadávok postupovali s odbornou starostlivosťou a boli dobromyseľní, čo opäť poukazuje na potrebu odborných vedomostí ako a s akými dôkazmi a dôvodmi toto súdu preukázať. Toto je ďalší dôvod, pre ktorý právneho zástupcu nesporne potrebujú...

Správcom uvádzaný dôvod [popretia pohľadávok], je nemožnosť overenia nárokov s účtovníctvom úpadcu, nakoľko úpadca účtovníctvo nevedol. Zložitost' tohto sporu vidia sťažovatelia v tom, že správcom uvedený dôvod, je dôvodom tak všeobecného charakteru, že by mal mať rovnaký vplyv na prihlásené nároky všetkých úpadcových veriteľov. ... Ako vyplýva z konkurzného spisu... správca nepoprel prihlášky SR-DÚ K., Colný úrad K., S., M. s. r. o., S. a. s., a mnohé ďalšie. ...

Pokiaľ ide o argument, že Sťažovateľ 1 je konateľom a spoločníkom úpadcu, súd nezdôvodnil, prečo konateľ a spoločník úpadcu nemá nárok na právnu pomoc v súdnom konaní“.

Za porušenie svojho práva podľa čl. 13 dohovoru považujú sťažovatelia skutočnosť, že krajský súd „všetky napadnuté uznesenia potvrdil, pričom sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal s námietkami sťažovateľov a iba jednou vetou skonštatoval, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov. Takto teda všetky námietky sťažovateľov uvedené v odvolaní ostali bez zdôvodnenia...

Využitie opravných prostriedkov sťažovateľmi sa minulo účinku, nakoľko sa neprejavila ich efektivita a účinnosť a proces ich využitia bol odvolacím súdom formalizovaný, keď žiadnej z námietok sťažovateľov nevenoval žiadnu, ani len okrajovú pozornosť. ...

§ 138 O. s. p.,... nehovorí o tom, že žiadateľ nesmie mať žiaden majetok a pre vyhovenie žiadosti musí byť žiadateľ úplne nemajetný. ...

Samotné skonštatovanie prvostupňového súdu, že zistil, že žiadatelia/sťažovatelia majetok majú, bez toho aby z tohto zistenia niečo vyvodil, nemôže zakladať záver, že práve z tohto dôvodu nebolo žiadosti sťažovateľov vyhovené, ak odôvodnenie rozhodnutia o žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu o majetkových pomeroch nehovorí vôbec nič a naopak, dôvodí výhradne zložitou sporu, zamestnaneckým vzťahom Sťažovateľa I a majetko-právnym vzťahom Sťažovateľa I k osobe úpadcu, so záverom, že vzhľadom na zložitú sporu sťažovateľa právneho zástupcu z radov advokátov nepotrebujú.“.

V doplnení sťažnosti z 15. júna 2010 sťažovateľ o svojich majetkových pomeroch uviedol, že obchodný podiel v spoločnosti A., s. r. o., predal v r. 1995, pričom vykonal kroky k zosúladieniu právneho stavu so stavom skutočným, avšak spoločnosť na adrese jej sídla nemožno kontaktovať.

Sťažovateľ poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov, v ktorých uviedli, že sťažovateľ ako štatutárny orgán úpadcu nevedol účtovníctvo a mal porušiť ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) a ako štatutár konal nezákonne.

„Odvolací súd tieto skutočnosti neskúmal, nakoľko jeho evidentnou snahou bolo najmä zaútočiť na Sťažovateľa, bez ohľadu na objektívnu pravdu a skutkový stav.

... správcu aj konkurzný súd písomne vyrozumel, že účtovníctvo bolo úpadcovi odňaté za pomoci ozbrojenej sily správkyňou KP iného úpadcu v konaní 2K 249/98, dňa 5. 10. 2000, s vedomím a súhlasom konkurzného súdu a toto účtovníctvo bolo správkyňou následne zničené, aj napriek márnym výzvam spoločnosti F. s. r. o. ...

Sťažovateľ opakovane namieta, že záver súdu o jeho neplnení si povinností konateľa úpadcu je ničím nepodložený, arbitrárny, nepravdivý...

Súd uvádza, že v súlade s ust. § 30 OSP Sťažovateľ žiadnym právne relevantným spôsobom neodôvodnil svoju žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu.

§ 30 OSP hovorí o povinnosti žiadateľa požiadať, nehovorí o povinnosti svoju žiadosť zdôvodniť ihneď pri predložení žiadosti. ...

Odvolací súd ničím neodôvodnil, prečo považuje uvedené dôvody ako potreba účinného a efektívneho bránenia práv, nedostatok finančných prostriedkov na zaplataenia advokáta, za irelevantné, ak súdna prax považuje práve tieto dôvody za významné pre rozhodnutie o takejto žiadosti. ...

Sťažovateľ označil zdroj dôkazov ním tvrdených skutočností (súdne konania). Odvolací súd tieto dôkazy nevykonal, ich nevykonanie ničím nezdôvodnil...

Odvolací súd porušil právo Sťažovateľa na rovnosť účastníkov v konaní a právo na spravodlivé prejednanie jeho veci. §§30 a 138(1) OSP nerozlišujú účastníka konania podľa jeho inteligenčných a vzdelanostných schopností. “

V doplnení sťažnosti z 25. júna 2010 sťažovateľ poukázal na to, že obchodná spoločnosť A., s. r. o., de facto neexistuje. Záver krajského súdu o tom, že dôsledky podnikateľského rizika nemožno prenášať na štát, považuje sťažovateľ za svojvoľný výklad § 138 OSP, pričom poukázal na prácu «*JUDr. Edmund Horváth – seminár „Súdne poplatky a trovy konania“*, organizovaný Justičnou akadémiou, B. Bystrica, 4. marca 2009...» *Predmetný dokument obsahuje analýzu relevantných článkov ústavy, OSP, rozhodnutí ústavného súdu, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky.*

Sťažovateľ poukázal tiež na to, že v odvolaniach proti rozhodnutiam okresného súdu požiadal o ustanovenie zástupcu podľa § 30 OSP, pričom krajský súd o týchto žiadostiach nerozhodol.

V tomto doplnení sťažnosti ďalej sťažovateľ zhrnul rozhodnutia okresného súdu a rozhodnutia krajského súdu, proti ktorým jeho sťažnosť smeruje.

Na základe týchto skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd
*„... vyslovil porušenie ich základných práv, ľudských práv a základných slobôd... tak, ako ich... uviedli v... sťažnosti...
... aby zrušil všetky uznesenia Okresného súdu... a... uznesenia odvolacieho súdu...
... aby... priznal náhradu nemajetkovej ujmy... SPOLU: 9 800,- €...“.*

Sťažovatelia v sťažnosti požiadali o ustanovenie zástupcu z radov advokátov v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 31 Cbi/37/2009, sp. zn. 32 Cbi/6/2009, sp. zn. 26 Cbi/16/2009, sp. zn. 31 Cbi/36/2009, sp. zn. 30 Cbi/38/2009, sp. zn. 31 Cbi/38/2009, sp. zn. 30 Cbi/37/2009, sp. zn. 26 Cbi/17/2009, sp. zn. 30 Cbi/36/2009, sp. zn. 32 Cbi/8/2009, sp. zn. 30 Cbi/39/2009, sp. zn. 31 Cbi/39/2009, sp. zn. 32 Cbi/7/2009, sp. zn. 26 Cbi/18/2009, sp. zn. 32 Cbi/9/2009, sp. zn. 31 Cbi/40/2009, sp. zn. 30 Cbi/40/2009, sp. zn. 26 Cbi/20/2009, sp. zn. 26 Cbi/19/2009, sp. zn. 26 Cbi/22/2009, sp. zn. 26 Cbi/21/2009, sp. zn. 32 Cbi/10/2009, sp. zn. 31 Cbi/41/2009, sp. zn. 30 Cbi/41/2009, sp. zn. 30 Cbi/42/2009, sp. zn. 30 Cbi/44/2009, sp. zn. 31 Cbi/45/2009, sp. zn. 31 Cbi/44/2009, sp. zn. 31 Cbi/43/2009, sp. zn. 26 Cbi/24/2009, sp. zn. 32 Cbi/14/2009, sp. zn. 31 Cbi/42/2009, sp. zn. 30 Cbi/43/2009, sp. zn. 26 Cbi/23/2009, sp. zn. 32 Cbi/13/2009, sp. zn. 32 Cbi/12/2009, sp. zn. 30 Cbi/45/2009, sp. zn. 31 Cbi/46/2009, sp. zn. 30 Cbi/46/2009, sp. zn. 26 Cbi/25/2009, sp. zn. 30 Cbi/47/2009, sp. zn. 26 Cbi/26/2009, sp. zn. 31 Cbi/47/2009, sp. zn. 26 Cbi/27/2009, sp. zn. 31 Cbi/48/2009, sp. zn. 30 Cbi/48/2009, sp. zn. 26 Cbi/28/2009, sp. zn. 26 Cbi/29/2009, sp. zn. 30 Cbi/49/2009, sp. zn. 31 Cbi/49/2009 a sp. zn. 30 Cbi/35/2009 a k jeho uzneseniam č. k. 31 Cbi/37/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 32 Cbi/6/2009-44 z 2. februára 2010, č. k. 26 Cbi/16/2009-31 z 18. februára 2010, č. k. 31 Cbi/36/2009-29 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/38/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 31 Cbi/38/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/37/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 26 Cbi/17/2009-13 z 18. februára 2010, č. k. 30 Cbi/36/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 32 Cbi/8/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 30 Cbi/39/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 31 Cbi/39/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 32 Cbi/7/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 26 Cbi/18/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/9/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/40/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/40/2009-32 z 20. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/20/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/19/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/22/2009 z 28. apríla 2010, sp. zn. 26 Cbi/21/2009 z 28. apríla 2010, č. k.

32 Cbi/10/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/41/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/41/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/42/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/44/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 31 Cbi/45/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/44/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/43/2009-23 z 5. februára 2010, sp. zn. 26 Cbi/24/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/14/2009-12 z 2. februára 2010, č. k. 31 Cbi/42/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/43/2009-32 z 20. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/23/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 32 Cbi/13/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/12/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 30 Cbi/45/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 31 Cbi/46/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/46/2009-32 z 21. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/25/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 30 Cbi/47/2009-32 z 21. januára 2010, sp. zn. 26 Cbi/26/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 31 Cbi/47/2009-23 z 5. februára 2010, sp. zn. 26 Cbi/27/2009 z 28. apríla 2010, č. k. 31 Cbi/48/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 30 Cbi/48/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 26 Cbi/28/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 26 Cbi/29/2009-13 z 28. apríla 2010, č. k. 30 Cbi/49/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 31 Cbi/49/2009-23 z 5. februára 2010 a č. k. 30 Cbi/35/2009-29 z 19. januára 2010

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovatelia môžu

domôcť využitím im dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí ústavný súd takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 83/2011).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je z tohto dôvodu vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľmi uplatnených námietkach porušenia ich základných práv napadnutými postupmi a rozhodnutiami okresného súdu, ktorými okresný súd zamietol žiadosti sťažovateľov o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Ochrany svojich práv sa sťažovatelia mohli domáhať a aj sa domáhali podaním odvolania proti namietaným rozhodnutiam okresného súdu. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v tej časti, ktorá smeruje proti postupu a namietaným rozhodnutiam okresného súdu o neustanovení zástupcu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľov postupom krajského súdu ako odvolacieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3 CoKR/13/2010, sp. zn. 3 CoKR/9/2010, sp. zn. 2 CoKR/18/2010, sp. zn. 4 CoKR/13/2010, sp. zn. 3 CoKR/5/2010, sp. zn. 2 CoKR/11/2010, sp. zn. 4 CoKR/4/2010, sp. zn. 2 CoKR/17/2010, sp. zn. 2 CoKR/3/2010, sp. zn. 4 CoKR/8/2010, sp. zn. 3 CoKR/3/2010, sp. zn. 2 CoKR/12/2010, sp. zn. 3 CoKR/8/2010, sp. zn. 2 CoKR/13/2010, sp. zn. 2 CoKR/14/2010, sp. zn. 4 CoKR/2/2010, sp. zn. 4 CoKR/12/2010, sp. zn. 4 CoKR/14/2010, sp. zn. 4 CoKR/3/2010, sp. zn. 3 CoKR/4/2010, sp. zn. 3 CoKR/10/2010, sp. zn. 3 CoKR/16/2010, sp. zn. 3 CoKR/17/2010, sp. zn. 3 CoKR/15/2010, sp. zn. 4 CoKR/10/2010, sp. zn. 4 CoKR/15/2010, sp. zn. 2 CoKR/4/2010, sp. zn. 4 CoKR/11/2010, sp. zn. 3 CoKR/12/2010, sp. zn. 2 CoKR/7/2010, sp. zn. 4 CoKR/16/2010, sp. zn. 4 CoKR/7/2010, sp. zn. 4 CoKR/6/2010, sp. zn. 4 CoKR/17/2010, sp. zn. 2 CoKR/16/2010, sp. zn. 4 CoKR/5/2010, sp. zn. 3 CoKR/6/2010, sp. zn. 2 CoKR/15/2010 a sp. zn. 2 CoKR/6/2010 a k jeho uzneseniam č. k. 3 CoKR/13/2010-31 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/9/2010-52 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/18/2010-39 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/13/2010-38 z 12. apríla 2010,

č. k. 3 CoKR/5/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/11/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/4/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 2 CoKR/17/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/3/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/8/2010-21 z 31. marca 2010, č. k. 3 CoKR/3/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/12/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 3 CoKR/8/2010-21 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/13/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/14/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/2/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/12/2010-22 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/14/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/3/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 3 CoKR/4/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 3 CoKR/10/2010-43 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/16/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/17/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/15/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/10/2010-20 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/15/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/4/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/11/2010-21 z 12. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/12/2010-21 z 15. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/7/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 4 CoKR/16/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/7/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/6/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/17/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 2 CoKR/16/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 4 CoKR/5/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 3 CoKR/6/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 2 CoKR/15/2010-31 zo 4. mája 2010 a č. k. 2 CoKR/6/2010-36 z 11. februára 2010

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti môže ísť v prípadoch, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo označeným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V sťažnosti sťažovatelia namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, porušenie princípu rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny, porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom a rozhodnutiami krajského súdu.

Pokiaľ ide o uznesenia č. k. 2 CoKR/18/2010-39 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/11/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/17/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/3/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 2 CoKR/12/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/13/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/14/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/4/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 2 CoKR/7/2010-40 z 11. februára 2010, č. k. 2 CoKR/16/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/15/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 3 CoKR/13/2010-31 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/9/2010-52 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/5/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 3 CoKR/3/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 3 CoKR/8/2010-21 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/4/2010-40 z 25. februára 2010, č. k. 3 CoKR/10/2010-43 z 15. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/16/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/17/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/15/2010-31 z 26. apríla 2010, č. k. 3 CoKR/12/2010-21 z 15. apríla 2010 a č. k. 3 CoKR/6/2010-40 z 25. februára 2010, krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia označených rozhodnutí uviedol:

„Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého [prvostupňového] rozhodnutia.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa pomery účastníka konania žalobcu riadne zistil a následne právne správne vyhodnotil.“

Toto odôvodnenie je v zásade totožné s odôvodnením uznesenia krajského súdu č. k. 2 CoKR/6/2010-36 z 11. februára 2010, ktoré sa výlučne týka sťažovateľky.

Pokiaľ ide o uznesenia č. k. 2 CoKR/18/2010-39 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/11/2010-31, zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/17/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/12/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/13/2010-21 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/14/2010-31 zo 4. mája 2010, č. k. 2 CoKR/16/2010-31 zo 4. mája 2010 a č. k. 2 CoKR/15/2010-31 zo 4. mája 2010, krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia označených uznesení poukázal aj na povahu zápisu údajov v obchodnom registri a tiež na zodpovednosť podnikateľov, čo sa týka nepriaznivých dôsledkov ich podnikania, pričom uviedol:

„Na zdôraznenie správnosti napadnutého [prvostupňového] rozhodnutia považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že podľa § 27 ods. 3 Obchodného zákonníka, zapísané údaje sú účinné voči tretím osobám odo dňa ich zverejnenia. Uvedené údaje sú záväzné aj pre súd a nie je preto vecou súdu zosúladiť údaje, ako sa to nesprávne domnieva žalobca.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že dôsledky podnikateľského rizika nie je možné prenášať na štát, ktorý by znášal náklady právneho zastupovania, pretože uvedeným postupom by totiž boli neúspešní podnikatelia zvýhodňovaní voči podnikateľom úspešným.

V prípade úspechu v spore súd prizná žalobcovi náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.“

Pokiaľ ide o uznesenia č. k. 4 CoKR/13/2010-38 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/4/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/8/2010-21 z 31. marca 2010, č. k. 4 CoKR/2/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/12/2010-22 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/14/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/3/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/10/2010-20 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/15/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/11/2010-21 z 12. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/16/2010-31 z 13. apríla 2010, č. k. 4 CoKR/7/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/6/2010-40 zo 4. marca 2010, č. k. 4 CoKR/17/2010-31 z 13. apríla 2010 a č. k. 4 CoKR/5/2010-40 zo 4. marca 2010, krajský súd ako odvolací súd na zdôraznenie správnosti uznesení okresného súdu podrobne skúmal všetky zákonné podmienky podľa § 30 OSP a § 138 ods. 1 OSP na ustanovenie zástupcu z radov advokátov, aplikoval ich na sťažovateľa a uviedol:

„Aj podľa záveru odvolacieho súdu majetkové a zárobkové pomery žalobcu oslobodenie od súdneho poplatku neodôvodňujú, a preto nespĺňa prvú zákonom stanovenú podmienku vo vyššie cit. zák. ust. § 138 O. s. p.. Žalobca nespĺňa ani druhú podmienku tohto zákonného ustanovenia, pretože tento v konkurznom konaní postupoval nezákonne vzhľadom na to, že si nespĺnil ako štatutár úpadcu povinnosti uvedené v § 73 ods. 2 a § 74 ods. 1 zákona... č. 7/2005 Z. z... spočívajúce v tom, že neodovzdal správcovi konkurznej podstaty doklady týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu (účtovníctvo). Nie je možné akceptovať, že na jednej strane si neplní povinnosti žalobca ako štatutár úpadcu v zmysle

ZKR a na strane druhej podáva žaloby už v postavení veriteľa proti správcovi konkurznej podstaty, ktorý poprel jeho prihlásenú pohľadávku z dôvodu, že nemal k dispozícii všetky potrebné doklady práve v dôsledku nesplnenia si povinnosti žalobcu v postavení úpadcu. Z takéhoto konania žalobcu je možné vyvodiť záver, že ide o zrejmé bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva.

Čo sa týka druhej časti zákonnej podmienky, uvedenej v ustanovení § 30 O. s. p. spočívajúcej v potrebe zástupcu z radov advokátov na ochranu záujmov žalobcu, je potrebné poukázať na to, že tento žiadnym právne relevantným spôsobom neodôvodnil svoju žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, v čom vidí nevyhnutnosť a potrebu ustanovenia zástupcu a ako by sa sťažilo uplatnenie jeho práv pred súdom, bez vyhovievania takého návrhu. Žalobca v návrhu na začatie konania, ako aj v ďalších veciach uviedol svoj akademický titul (Ing.) a pokiaľ neexistujú iné ďalšie dôležité okolnosti, doposiaľ neuvádzané, ktoré by boli potrebné na ochranu jeho záujmov, nie je potrebné mu ustanovovať zástupcu z radov advokátov. Odvolací súd neprihliadol na argumentáciu žalobcu v jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, že v iných veciach pred okresným súdom prípadne krajským súdom a dokonca aj Ústavným súdom SR bolo jeho žiadosti vyhovievané, pretože každú jednu takúto vec je potrebné posudzovať individuálne so zreteľom k citovanému zákonnému ustanoveniu § 30 O. s. p.“

Krajský súd potvrdil uznesenia okresného súdu podľa § 219 OSP ako vecne správne, vo svojich uzneseniach sa odvoláva na dôvody, ktoré vo svojich uzneseniach uviedol okresný súd. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 331/09, IV. ÚS 342/2010), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Z toho dôvodu je pre ústavný súd relevantné skúmať aj odôvodnenie rozhodnutí okresného súdu.

Krajský súd vo svojich uzneseniach poukazuje na to, že okresné súdy zisťovali pomery sťažovateľov na účely rozhodnutia o ich žiadosti o ustanovenie zástupcu. V tejto

súvislosti okresné sudy vo všetkých namietaných uzneseniach týkajúcich sa sťažovateľa uviedli:

„Majetkové pomery žalobcu súd preskúmal z týchto dokladov: Potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch, Výpisom zo Zoznamu vozidiel žalobcu vedenom na Dopravnom inšpektoráte v K., Výpisom z listov vlastníctva, Výpisom z obchodného registra, Oznámenia zo S.

Súd zistil, že žalobca je držiteľom motorového vozidla značky OPEL, s uvedením blokácie od 10.7.2002.

Súd zistil, že žalobca je jediným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. 19, okres: K., obec: K., katastrálne územie: Š., a to rodinného domu súpisné č. 280, na parcele č. 37 o výmere 497 m² a záhrady o výmere 426m² na parcele č. 38. V časti C: Ľarchy je zápis svedčiaci v prospech Štátnej sporiteľni v K. R III 12/66-11/66. Žalobca na základe listu vlastníctva č. 1353. okres: K., obec: K., katastrálne územie: Č. spolu s manželkou Ing. H. K. sú spoluvlastníkmi v podiele 1/20 zastavaných plôch a nádvorí celkom o výmere 521m² na parcele číslo 1581, pričom časť C: Ľarchy je bez zápisu.

Súd zistil, že žalobca je spoločníkom v obchodných spoločnostiach:

1.) K. spol. s r. o. Košice, so sídlom K., s výškou vkladu 3.983,27 EUR (120.000,- Sk), pričom na majetok bol uznesením Krajského súdu dňa 3.8.1998, č. k. K 246/98-6 vyhlásený konkurz,

2.) F., s. r. o., so sídlom K., s výškou vkladu 6.638,79 EUR (200.000,- Sk), pričom na majetok spoločnosti bol uznesením Okresného súdu Košice I, č. k. 31 K/13/2009 zo dňa 10. 7. 2009 vyhlásený konkurz,

3.) A. s. r. o., so sídlom P., s výškou vkladu 1.128,59 EUR (34.000,- Sk) s rozsahom splatenia vo výške 663,88 EUR (20.000,- Sk).

Z oznámenia S. súd zistil, že žalobca je vedený ako zamestnanec od 1.2.1999 v spoločnosti F., s. r. o.,... a nepoberá dávky dôchodkového, nemocenského poistenia ani dávky v nezamestnanosti.“

Z uznesenia okresného súdu č. k. 30 Cbi/35/2009-29 z 19. januára 2010, ktoré sa týka len sťažovateľky, je zrejmé, že okresný súd zisťoval aj majetkové pomery sťažovateľky, pričom zistil, že sťažovateľka je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností na LV č. 1137,

spoluvlastníčkou spolu so sťažovateľom nehnuteľností na LV. č. 1242 a č. 1353 a tiež spoločníčkou v obchodnej spoločnosti K., spol. s r. o., K.

V uzneseniach č. k. 26 Cbi/16/2009-31 z 18. februára 2010 a č. k. 26 Cbi/17/2009-13 z 18. februára 2010 okresný súd uviedol:

„Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ku dňu rozhodovania má nehnuteľný majetok a je spoločníkom v spoločnosti A. s. r. o.

Vzhľadom na predmet a obtiažnosť sporu vedeného pod sp. zn. 26 Cbi..., ako aj vzhľadom na to, že je konateľom a spoločníkom úpadcu, súd je toho názoru, že účastník konania nemusí byť nutne zastúpený zástupcom z radov advokátov... “

V uzneseniach č. k. 30 Cbi/38/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 30 Cbi/37/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 30 Cbi/36/2009-32 z 19. januára 2010, č. k. 30 Cbi/39/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/40/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/41/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/42/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/44/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/43/2009-32 z 20. januára 2010, č. k. 30 Cbi/45/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 30 Cbi/46/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 30 Cbi/47/2009-32 z 21. januára 2010, č. k. 30 Cbi/48/2009-32 z 21. januára 2010 a č. k. 30 Cbi/49/2009-32 z 21. januára 2010 okresný súd uviedol:

„Vzhľadom na predmet a obtiažnosť sporu... súd je toho názoru, že účastník konania nemusí byť nutne zastúpený zástupcom - advokátom. V rámci incidenčných žalôb totiž súd posudzuje nárok žalobcu z dôvodu jeho popretia správcom konkurznej podstaty v konkurznom konaní - č. k. 31K/13/2009, kde bol správca konkurznej podstaty zo zákona povinný s odbornou starostlivosťou porovnať prihlásenú pohľadávku s účtovnou a inou dokumentáciou úpadcu a zoznamom záväzkov úpadcu. Správca pritom prihliada aj na vyjadrenia úpadcu a iných osôb a vykoná aj vlastné šetrenie. Správca KP v danom prípade poprel pohľadávku žalobcu z dôvodu, že nemal k dispozícii účtovnú evidenciu úpadcu a ani iné relevantné doklady úpadcu.

Z uvedených dôvodov súd nepovažuje predmet tohto sporu za tak obtiažny, aby súd musel žalobcovi ustanoviť zástupcu z radov advokátov a preto žiadosti žalobcu nevyhovel. “

Okresný súd v uzneseniach č. k. 31 Cbi/37/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/36/2009-29 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/38/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/39/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/40/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/41/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/45/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/44/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/43/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/42/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/46/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/47/2009-23 z 5. februára 2010, č. k. 31 Cbi/48/2009-23 z 5. februára 2010 a č. k. 31 Cbi/49/2009-23 z 5. februára 2010 uviedol:

„Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ku dňu rozhodovania má nehnuteľný majetok a je spoločníkom v spoločnosti A. s. r. o.

Vzhľadom na predmet a obťažnosť sporu vedeného pod sp. zn. 31/Cbi... , ako aj vzhľadom na to, že je konateľom a spoločníkom úpadcu, súd je toho názoru, že účastník konania nemusí byť nutne zastúpený zástupcom z radov advokátov... “

V uzneseniach č. k. 32 Cbi/6/2009-44 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/8/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/7/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/9/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/10/2009-13 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/14/2009-12 z 2. februára 2010, č. k. 32 Cbi/13/2009-13 z 2. februára 2010 a č. k. 32 Cbi/12/2009-13 z 2. februára 2010 okresný súd uviedol:

„Žalobca súdu oznámil, že obchodný podiel v spoločnosti A. s. r. o.,... predal spoločníkovi P. L. Z vyjadrenia spoločníka P. L., súd zistil, že on neodkúpil obchodný podiel žalobcu.

Súd vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ku dňu rozhodovania má nehnuteľný majetok bez tíarch, je spoločníkom v spoločnosti A. s. r. o., čiže je vlastníkom obchodného podielu v danej spoločnosti.

Vzhľadom na predmet a obťažnosť sporu vedeného pod sp. zn. 32 Cbi..., súd je toho názoru, že účastník konania nemusí byť nutne zastúpený zástupcom – advokátom... “

3. Závery

Základom argumentácie sťažovateľov je ich nesúhlas s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu, pričom tvrdia, že namietaným postupom a označenými uzneseniami krajského súdu boli porušené ich základné práva podľa čl. 19 ods.3, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, bol porušený princíp rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny a boli porušené ich práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Z uznesení krajského súdu je zrejmé, že súdy skúmali to, či sťažovatelia splnili všetky zákonné predpoklady podľa § 30 ods. 1 OSP v spojení s § 138 ods. 1 OSP pre ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Podľa § 30 ods. 1 OSP účastníkovi, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanoví sudca alebo poverený zamestnanec súdu na jeho žiadosť za zástupcu Centrum právnej pomoci alebo advokáta zapísaného do zoznamu podľa osobitného predpisu, ak je to potrebné na ochranu jeho záujmov. O tejto možnosti súd účastníka poučí.

Podľa § 138 ods. 1 OSP na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Konanie podľa § 30 ods. 1 OSP sa začína na návrh účastníka, ktorý musí preukázať, že spĺňa predpoklady na ustanovenie zástupcu, teda najmä to, že jeho pomery odôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov, a musí súdu poskytnúť také podklady, prípadne takú súčinnosť, na základe ktorých môže súd urobiť záver, či v jeho prípade nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva a či ustanovenie zástupcu je potrebné na ochranu jeho záujmov. Navrhovateľ v konaní podľa § 30 ods. 1 OSP je povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 79 ods. 1, § 120 ods. 1 OSP) a je povinný k žiadosti pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva (§ 79 ods. 2 OSP). Tento účastník je zodpovedný za výsledok konania, ktorý je závislý od skutkových zistení z ním navrhnutých a súdom vykonaných dôkazov. Ak dostatočne nepreukáže svoje tvrdenia o

tom, že spĺňa predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov (neunesie dôkazné bremeno), súd jeho návrh na ustanovenie zástupcu zamietne (resp. tomuto návrhu nevyhovie).

Z odôvodnenia namietaných uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami okresného súdu vyplýva, že hlavným dôvodom, prečo neustanovili sťažovateľom zástupcu z radov advokátov, boli ich majetkové pomery. Z uznesení všeobecných súdov vyplýva, že sťažovateľ aj sťažovateľka sú okrem iných výlučnými vlastníkmi, prípadne spoluvlastníkmi rodinného domu, ale aj iných nehnuteľností (napr. záhradná chata), ktoré zjavne neslúžia na ich trvalé bývanie. Okrem toho všeobecné súdy vychádzali zo zistenia, že sťažovateľ je spoločníkom v troch obchodných spoločnostiach, sťažovateľka v jednej obchodnej spoločnosti. Okresný súd v konaniach sp. zn. „32 Cbi“ poukázal na to, že sťažovateľ dostatočným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že predal svoj obchodný podiel v obchodnej spoločnosti A., s. r. o. Ďalším dôvodom na neustanovenie zástupcu bolo postavenie sťažovateľa, ktorý je konateľom a spoločníkom úpadcu, a tiež predmet a obťažnosť sporu.

Z týchto skutočností je teda zrejmé, že okresný súd a krajský súd ako odvolací súd prerokovali návrh sťažovateľov na ustanovenie zástupcu, poskytli im možnosť preukázať, že spĺňajú zákonné predpoklady na ustanovenie zástupcu podľa § 30 OSP. Na základe zistených skutočností dospeli k záveru, že pomery sťažovateľov neodôvodňujú ustanovenie zástupcu a vzhľadom na predmet konania a postavenie sťažovateľov ustanovenie zástupcu nie je potrebné na ochranu ich záujmov.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutých konaniach a označených uzneseniach v spojení s postupom okresného súdu pri rozhodovaní o žiadostiach sťažovateľov na ustanovenie zástupcu z radov advokátov nesignalizuje svojvoľnosť teda arbitrárnosť ani rozpor s procesnoprávnymi predpismi (napr. § 30, § 120 ods. 1, § 138 ods. 1 OSP) a krajský súd v spojení s okresným súdom svoje závery primerane odôvodnili.

Ústavný súd považuje záver všeobecných súdov o tom, že majetkové pomery sťažovateľov neodôvodňujú ustanovenie zástupcu za dostatočne preukázaný, priamo vyplývajúci zo zisteného skutkového stavu aj s prihliadnutím na povahu zápisov relevantných skutočností vo verejných registroch [napr. § 27 ods. 3 a 4 Obchodného zákonníka, § 5 ods. 1, § 41 ods. 1 a § 70 ods. 1 a 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov]. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že zistené majetkové pomery sťažovateľov boli ťažiskovým dôvodom vo všetkých namietaných uzneseniach krajského súdu v spojení s namietanými uzneseniami okresného súdu, pre ktorý sťažovateľom neustanovili zástupcu z radov advokátov. Zo znenia § 30 OSP v spojení s § 138 OSP je zrejmé, že ak účastník nespĺňa čo len jediný dôvod z uvedených zákonných dôvodov, nemôže mu byť ustanovený zástupca z radov advokátov. Z toho dôvodu nepreukázanie takých majetkových pomerov účastníkov, ktoré by odôvodňovalo ustanovenie zástupcu z radov advokátov, samo osebe postačuje pre rozhodnutie o žiadosti účastníkov podľa § 30 OSP bez toho, aby bolo nevyhnutné skúmať ďalšie zákonné dôvody. Uvedené zistenie predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný skutkový základ pre všetky namietané uznesenia krajského súdu v spojení s uzneseniami okresného súdu, nemá znaky arbitrárnosti, teda svojvôle a rešpektuje znenie a účel § 30 OSP v spojení s § 138 OSP. Krajský súd vo svojich uzneseniach v spojení s príslušnými uzneseniami okresného súdu sa pritom v niektorých napadnutých uzneseniach zaoberal aj ďalšími zákonnými dôvodmi podľa § 30 OSP v spojení s § 138 ods. 1 OSP. Vzhľadom na skutkové zistenia týkajúce sa majetkových pomerov sťažovateľov je zrejmé, že konajúce súdy (krajský súd a okresný súd) tieto skutkové zistenia dodatočne odôvodnili v namietaných uzneseniach. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že záver všeobecných súdov o tom, že ustanovenie právneho zástupcu nie je potrebné na ochranu záujmov sťažovateľov vzhľadom na predmet konania a na ich postavenie, nie je arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Aj v súvislosti s touto zákonnou podmienkou všeobecné súdy rešpektovali znenie a účel § 30 OSP, keď prihliadli na uvedené okolnosti prípadu, pričom zistenia majetkových pomerov treba považovať za ďalšie dôvody potvrdzujúce správnosť záverov namietaných uznesení o neustanovení právneho zástupcu sťažovateľom v označených konaniach okresného súdu a krajského súdu.

V rámci namietaných konaní je faktická situácia taká, že sťažovateľ v konaní vystupuje ako konateľ a spoločník úpadcu a tiež ako veriteľ úpadcu. Postup všeobecných súdov, ktoré prihliadli na túto faktickú situáciu, je akceptovateľný, právne závery, ktoré z tejto skutočnosti vyvodili, sú logické. Sťažovateľ disponuje informáciami týkajúcimi sa úpadcu aj sťažovateľa ako veriteľa úpadcu, a sú teda predpoklady na to, aby obhajoval svoje záujmy ako veriteľa úpadcu. Prihliadnutie na faktickú totožnosť konateľa úpadcu a sťažovateľa ako veriteľa úpadcu osobitne a aj vo vzťahu k predmetu konania je primeraným odôvodnením, prečo nie je ustanovenie zástupcu potrebné na ochranu záujmov sťažovateľa, neprieči sa zneniu a účelu tejto zákonnej podmienky, tak ako je vyjadrená v § 30 ods. 1 OSP.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad § 30 a § 138 OSP krajským súdom a okresným súdom takéto nedostatky nevykazuje. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, kde konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by čo i len naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu namietaným postupom a označenými uzneseniami krajského súdu a mohli byť predmetom preskúmavania a rozhodovania po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu a okresného súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len „vít'azstvo“ v občianskoprávnom spore (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom krajského súdu a označenými uzneseniami krajského súdu a sťažovateľmi namietaným porušením ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovatelia namietali aj porušenie princípu rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny a porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy.

Rovnosť účastníkov súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02, IV. ÚS 126/09).

V kontexte konania podľa § 30 ods. 1 OSP uplatnenie zásady rovnosti účastníkov okrem iného znamená, že každý účastník má právo požiadať o ustanovenie zástupcu, súd je povinný účastníkovi poskytnúť primeranú možnosť na preukázanie svojich tvrdení a žiadosť účastníka podľa § 30 ods. 1 OSP prejednať a o nej rozhodnúť.

Základné právo na právnu pomoc v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy sa realizuje za podmienok ustanovených zákonom, čo okrem iných znamená, že len ten účastník má právo, aby mu bol ustanovený zástupca–advokát na trovy štátu, ktorý splňa zákonom predpísané podmienky.

Ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd a okresný súd sa žiadosťou sťažovateľov riadnym spôsobom zaoberali, primeraným spôsobom posúdili danosť zákonných dôvodov a na základe toho o žiadosti sťažovateľov rozhodli. Za týchto okolností ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a princípu rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny krajským súdom a skutkovým stavom popísaným sťažovateľmi, ktorá by mohla reálne zakladať dôvod na vyslovenie porušenia uvedených článkov ústavy a listiny po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z podkladov predložených sťažovateľmi je zřejmé, že všeobecné súdy zisťovali majetkové pomery sťažovateľov zákonom prípustným spôsobom a v rozsahu relevantnom na rozhodnutie o ich žiadosti o ustanovenie zástupcu. Vo všetkých namietaných konaniach bola predbežná otázka o dôvodnosti ustanovenia právneho zástupcu sťažovateľom právoplatne rozhodnutá, pričom krajský súd sa v namietaných konaniach odvolaniami sťažovateľov riadnym spôsobom zaoberal a o týchto odvolaniach rozhodol.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným

súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Čo sa týka namietaného porušenia základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovatelia sa k výzvam na preukázanie svojich majetkových pomerov mali možnosť vyjadriť a aj sa vyjadrovali vo svojich reakciách na tieto výzvy, čo vyplýva zo zistení ústavného súdu.

Na základe týchto skutočností ústavný súd uvádza, že nezistil ani príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a jeho napadnutými uzneseniami a sťažovateľmi namietaným porušením ich základných práv podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ich sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa návrhom sťažovateľov na ustanovenie zástupcu z radov advokátov na konanie pred ústavným súdom a ich ďalšími návrhmi uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011